

GIUSEPPE CONTE¹

A Nem szűnök meg a tengerről írni verseiből

(*Non finirò di scrivere sul mare*, Mondadori, Milano 2019)

A névtelen vízbefúltak imája

(*Preghiera degli annegati senza nome*)

Hívd a nevükön őket, tenger,
hívd te a vízbefúltakat mind,
a mélyeden oszladozókat,
nem voltak tengerészek ők,
nem voltak katonák sem ők,
– szegények voltak, s emberek –

jöttek a Szaharán is túlról,
fölégetett földekről szöktek,
háborúk, éhség s szomjúság elől,
hányan vagytok?, kérdezd meg őket

szólítsd őket egyenként,
ne hiányozzon senki.

Tenger, add vissza őket,
az arcukat, homlokukat,
a halak által felfalt szemüket,
nem voltak tengerészek ők,

¹ *Giuseppe Conte* 1945-ben született Imperiában. Költő, író, drámaíró, esszéista, irodalomkritikus. Esztétikából szerzett diplomát a Milánói Állami Egyetemen 1968-ban. A mítoszok és a természeti motívumok már kezdetől fogva jelen vannak költészetében. Első jelentősebb kötetei *Az utolsó fehér április* (*L'ultimo aprile bianco*, Editore Guanda, Milano, 1979) és az *Óceán és a fiú* (*L'oceano e il ragazzo*, BUR, Milano, 1983). Tomaso Kemeny és Stefano Zecchi mellett a mitomodernizmus irányzatának egyik alapítója. *Visszatérések tengerárja* (Pen Club – Pluralica, Budapest, 2015) címmel magyar válogatáskötet is megjelent verseiből. 2021-ben regénye jelenik meg *Dante in love* címmel. (*Kerber Balázs jegyzete*)

nem voltak katonák sem ők,
– számkivetettek voltak, s emberek –
az Ígéret Földjét keresték,
se kardjuk, se kormánylapátjuk,
iránytűjük a kétségbeesés,
mint emberi maradvány, úgy hevernek
bomlófélben, szétesve a mélyben
algák, medúzák, korallak között.

Tenger könnyel sirasd el őket,
senki nem tudja, hol sirassa őket,
a fel nem lelt hajótöröttket,
nem voltak tengerészek ők,
nem voltak katonák sem ők,
– menekültek voltak, és emberek –

Hívd a nevükön őket, tenger,
egyenként szólítsd a nevükön őket,
hogy a te szelíd áramlásaid
legyenek ima az ártatlanokért,
és a te sötét, zord viharaid
emeljenek vádat a gyilkosok ellen

Mennysországodban, a te Túlvilágodon,
te, büntelen tenger, fogadd be őket,
a név nélkül elfeledetteket,
a holtakat, mint tengerészeket,
a holtakat, mint harci katonákat,
őket, akik csupán a háborúk,

az éhség s szomjúság elől futottak,
hányan vagytok?, kérdezd meg őket,

szólítsd őket egyenként,
add vissza szemüket, a hajukat,
akár mint mi, voltak, emlékezz rájuk,
– emberek voltak, a testvéreink –

2016. december 31. – 2017. január 1.

A tenger, amint téged tükrözött

(Il mare che ti ha specchiata)

Mondd meg, reggeli hold,
halvány hold, fakó és tünékeny
mondd, az élet miért éppen
ily rövid, s hozzád hasonló a sors?
Mondd meg, reggeli hold,
hold, ki mindig épp távozol,
mit érzel magadhoz közel, oh mondd,
mindenki haláltusáját? A tengert?
A napot, aki téged eltörölni kelt,
a tenger emlékét, ki téged tükrözött
álló éjjel, s csókolt, s fényedbe öltözött,
mindennek végét, vagy a kezdetet?

SZKÁROSI ENDRE fordításai